

Metod. Gospod je skrbel zame, kakor za lastnega sina; nikdo ga pa tudi ne more bolj ljubiti, kakor ga jaz ljubim. Ločila se ne bodeva nikdar v šivljenju. Jutri odpotujeva na Duuaj, danes pa še tebi, Ančika, uravnava primerno prodajalnico v hiši, a glej, da ne bodeš preveč škode delala drugim prodajalcem. Vsako leto pa prideva z gospodom k vam za cel mesec, da se naužijeva dobrega zraka.

Ciril. O, kako sem vesel, ne zamerite mi, moram zaukati: Juhuhu!!

Moj grob . . .

Vse tamkaj vrvi med grobovjem,
Kjer tisoče lučic migljá;
Kjer tisoče src se spominja
Tovarišev onkraj svetá.

Tu sveče prižiga sirota,
Kjer stariši v grobu ji spé,
Tu sestra za bratom se joka,
Tam mož si otira solzé.

A jaz pa grobiča ne iščem,
Kjer mrtvi mi znanec leži;
Na njem, da prižgala bi sveče,
Med drugimi najti ga ni.

Moj grob mi srce je tu v prsih,
Kjer sreča počiva mrtvá;
Prižgati ji lučic ne morem,
Spomin ji moja je solzá.

Ljudmila Modičeva.

K r i ž.

Sanjal sem . . . Pred tronom božjim
Grehov poln strahu sem trepetal;
Nagnil Bog se je očetno,
Poln ljubezni mi dejal:

„Sin moj! tvoji vedni vzdih
K meni so prodrli skoz oblak;
Čul sem tožbe, da naložil
Tebi križ sem pretežak!?”

Stvar si, uma omejenost,
Srca tvojega strasti poznam,
Vendar . . . glej jih tu vse križe!
Drugega izberi sam . . .“

Dvignil prst je Vsemogočni
In z besedo večno je velel
In pred mano križ pri križu
V svitu božjem je blestel . . .

Zbiral sem in zbiral dolgo,
Tega, onega sem si zadel,
Toda vsak za moje rame
Pretežak se mi je zdel.

Slednjič vendar! . . . Ta bo zame,
Križec vseh najmanjši, prav lehak.
„Tega daj mi, Stvarnik večni,
Ta ne bo mi pretežak!“

Dobri Stvarnik se nasmehne . . .

„Bodi! Zanaprej naj ta bo tvoj! . . .“

— Splavam k zemlji ž njim . . . vzbudim se:

„Moj Bog! . . . Prav ta križ je — moj!“

Rado Kosár.

